

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomášem Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **V. R.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. června 2021 č. j. OAM-62/LE-VL17-VL16-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. srpna 2021 č. j. 18 Az 27/2021 - 23,

t a k t o :

- I. Nejvyšší správní soud **u s t a n o v u j e** žalobci opatrovnici JUDr. Milenu Bódiovou, advokátku, sídlem Jurečkova 1860/4, Ostrava.
- II. Řízení **s e z a s t a v u j e**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozsudkem označeným v návěti Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost spojenou se žádostí o ustanovení zástupce.

[2] Nejvyšší správní soud stěžovatele přípisem ze dne 30. září 2021 č. j. 6 Azs 299/2021 - 12 vyzval k doložení osobních, majetkových a výtěžkových poměrů za účelem posouzení jeho žádosti o ustanovení zástupce. Tento přípis doručoval na adresu Pobytového střediska Havířov (Na Kopci 5, Havířov), kterou stěžovatel uvedl v kasační stížnosti. Zásilka se však soudu vrátila jako nedoručená s poznámkou, že adresát nemá poštovní schránku. Nejvyšší správní soud následně ověřoval adresu stěžovatele v dostupných evidencích. Dle evidence cizinců AISC měl stěžovatel hlášený pobyt na adrese C. 1861/2, P. – C. Z této adresy se však zásilka vrátila s poznámkou, že jde o sídlo Ministerstva vnitra, ve kterém nelze zanechat výzvu ani poučení. Nakonec Nejvyšší správní soud požádal žalovaného o informaci o aktuálním místě pobytu stěžovatele. Žalovaný uvedl, že adresa pobytu stěžovatele není známá, dne 27. září 2021 stěžovatel opustil Pobytové středisko Havířov a od té doby žalovanému adresu pobytu nehlásil.

[3] Podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád [který se v soudním řízení správním aplikuje na základě § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)],

platí, že *pokud neučiní jiná opatření, může předseda senátu ustanovit opatrovníka [...] účastníku, jehož pobytu není znám.*

[4] V případě stěžovatele jsou zjevně splněny podmínky pro ustanovení opatrovníka podle citovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud mu proto ustanovil opatrovnící JUDr. Milenu Bódiovou, advokátku, sídlem Jurečkova 1860/4, Ostrava, která vyslovila předběžný souhlas s ustanovováním v řízeních před Nejvyšším správním soudem mimo jiné ve věcech azylového a cizineckého práva a má sídlo blízko místa posledního známého pobytu stěžovatele.

II.

[5] Podle § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, *nelze-li zjistit místo pobytu žadatele o mezinárodní ochranu (žalobce)*. Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše, nepodařilo se mu zjistit, kde stěžovatel aktuálně pobývá, což brání pokračování v řízení, neboť bez stěžovatelovy součinnosti nelze rozhodnout ani o jeho žádosti o ustanovení zástupce (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2005 č. j. 3 Azs 196/2005 - 50, č. 708/2005 Sb. NSS, či nálezn Ústavního soudu ze dne 11. dubna 2007 sp. zn. I. ÚS 741/06, N 64/45 SbNU 77). Nejvyšší správní soud též připomíná, že smyslem § 33 písm. b) zákona o azylu je „umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2004 č. j. 2 Azs 16/2004 - 45).

[6] Nejvyšší správní soud proto shledal, že jsou naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu ve spojení s § 47 písm. c) a § 120 s. ř. s. Na tomto závěru nic nemění ani ustanovení opatrovnice, jíž je toto usnesení doručováno, neboť důvody pro ustanovení opatrovnice a pro zastavení řízení jsou shodné, tedy neznámý pobyt stěžovatele.

[7] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 1. prosince 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu